

Vuxenansvar – inte föräldraansvar

Alla vi vuxna har ett gemensamt ansvar för våra och andras ungar. Det är ganska ofta man får höra det engelska uttrycket “it takes a village to raise a child” vilket betyder att *det krävs en hel by för att uppfostra ett barn* och det sammanfattar min text.

Daniel Yalin menar att det är föräldrarnas ansvar att uppfostra sina barn. Vi som föräldrar har skaffat barn och därför ska vi vara säkra på att de betar sig perfekt när de är utanför hemmets väggar.

Varje barn träffar många vuxna under sin uppväxt. Först är det föräldrarna och andra släktingar, och sedan träffar man sina lärare i förskolan, och senare i skolan. Dessutom har många idrottsaktiviteter som dans, fotboll eller orientering och där träffar man också olika ledare.

Alla dessa vuxna personer har gjort ett val. De valde att spendera sin tid, på jobbet eller fritiden, med barn, för att lära, leda och uppfostra dem. Jag menar att alla dessa vuxna har ett ansvar, på grund av jobbet som de har valt.

Dessutom har man utbildat sig i en massa år för att vara en bra ledare. Hur kan man då anse att det inte är ens jobb att uppfostra barn?

Som lärare kan man inte välja vilka barn som kommer till klassrummet. Men man kan välja hur man hanterar situationen. För en bra ledare är det självklart att uppfostra barnen som kommer.

En del elever klarar inte av skolan. Det kan bero på t.ex. ADHD, autism, dyslexi, eller så har man en svår situation i hemmet. Då är det inte alltid lätt att vara “väluppfostrad”.

Daniel Yalin menar att barnets beteende, motivation och framtidsdrömmar handlar om hur engagerade föräldrarna är. Om två föräldrar går på

utvecklingssamtalen är det bättre. Om man kontaktar barnets mentor betar sig barnet bättre i skolan. Den här åsikten kommer från en lärare med flera års utbildning och erfarenhet. För mig, är det väldigt upprörande!

På lärarhögskolan får man NOLL timmar av ledarskapsutbildning och kanske, förstår man inte att det är ens jobb att uppfostra barnen i klassrummet. Som lärare är man en av de viktigaste personerna i barnets liv under många år.

Vi får inte glömma att det är barn vi pratar om. Barn utvecklas och lär sig saker varje dag och hjärnan är inte färdigutvecklad innan 25 års ålder.

En lärarutbildning ger inte automatiskt respekt. Man måste förtjäna respekten i klassrummet, med eleverna. En grupp elever kan vara duktiga, motiverade och fokuserade i ett klassrum, med en lärare. Nästa lektion har de en ny lärare och då är det kanske kaos.

Min barndom har påverkats av många lärare och ledare och jag är dem evigt tacksam. Utan dem hade jag haft ett helt annat liv i dag. De såg mina styrkor istället för mina svagheter och de gav mig så många chanser, för de förstod att skolan inte var lätt för mig.

Tyvärr har inte alla varit som dem. De flesta har krävt respekt, utan att förtjäna det. De har inte velat chansa på mig och de har bara sett mitt namn, mitt ursprung och att mina föräldrar inte var där. Men jag är tacksam till dem också – de har visat mig hur jag inte vill leva.

Skribent

Natali Ben-Kalifa, bloggande fyrbarnsmamma.

Förenklad av Viktor Edholm, läs originaltexten på DN.se.

<https://asikt.dn.se/asikt/debatt/det-ar-foraldrarnas-ansvar-att-lara-barnen-hyfs/vuxenansvar-inte-foraldraansvar/>